

μάτιον γύρω μου· πόσον διέφερε ἀπὸ τὴν εὐ-
πρεπῇ αἰθούσῃ τοῦ Κου Τελάχου! Τὸ πάτωμα
ἦτο λερωμένον ἀπὸ τοὺς λασπωμένους πόδας τῶν
πρὸ ὀλίγου ἐλθόντων χωρικῶν καὶ ἐπὶ τῶν σανί-
δων ρυάκια μικρὰ ἔρρεον ἀπὸ τὰς ὀμβρέλας μας.
Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς ἐστῆρίζοντο ἄβαφοι ἐπὶ τῶν
ἀσβεστωμένων τοίχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ποῦ
καὶ ποῦ καρφωμένοι πρόστυχοι χρωμολιθογρα-
φίαι. Εἰς χειρότερον μέρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
περιμένῃ τις τὴν ἀγαπητὴν του! Καὶ ἐκτὸς τού-
του, ἡ αἰσθησις τῆς ὑγρασίας, ὁ ἀκατάπαυστος
κρότος τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν παραθύρων, τοῦ ἀνέ-
μου ἡ βοή, ἡ θλιβερὰ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
γῆς... Ἀπερίγραπτος στενοχωρία μ' ἐπέβη, — μου
ἤρχετο νὰ κλαῦσω, — ἡ καρδιά μου ἦτο βαρεῖα
καὶ μαύρη ὅσον καὶ ἡ βροχερὰ ἔξω ἀτμοσφαῖρα.

Εἰς τὰς δώδεκα μᾶς ἔφερον τὸ γεῦμα. Ὁ Κος
Τελάχας ἔφαγεν ὡς φιλόσοφος. — Ἐτρωγα κ'
ἐγὼ μηχανικῶς, ἀλλ' ὁ νοῦς μου ἦτο ἀλλοῦ·
ἐπρόσεχα μὴ ἴδω, μὴ ἀκούσω τὸ ἐλάχιστον ση-
μεῖον ὅτι ἔρχεται ἡ Ἰναρίμη. Ἐνῶ ἔπινα τὸν
καφέν, παρετήρησα περιχαρὴς ὅτι ἡ ἄχρους ὀμί-
χλη ἀνεσηκόνετο ταχέως καὶ διελύετο, ὑψηλὰ δὲ
ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ χρωματίζεται
ποῦ καὶ ποῦ. Ὁ ἥλιος διεπέρα ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον τὸν βαρὺν πέπλον τῶν νεφῶν, ὥσῃ νὰ ἤθελε
νὰ στεγνωσῇ τὴν γῆν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς.
Ἐξαίρτης εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδὸν τοῦ χωρίου
ἀντήχησε κρότος πετάλων, καὶ ὁ Κος Τελάχας
ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ἐπλησίασα
εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκρύφθην ὀπίσθεν τοῦ παρα-
πετάσματος. Ὁ γέρον μὲ εἶχεν ὑποσχέσθῃ, κατ'
ἐπίμονον παρακλήσιν μου, νὰ μὲ ἀφήσῃ μίαν
στιγμὴν μόνον μετὰ τὴν Ἰναρίμην προτοῦ μὲ πα-
ρουσιάσῃ εἰς τὴν θείαν τῆς.

Εἶδα μεγαλόσωμον εὐσαρκον γυναῖκα εἰσερχο-
μένην εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐφόρει βαθύ κυανοῦν
ἐπικωρόρι, ἀπέθεσε τὴν ὀμβρέλαν τῆς εἰς τὴν
ἀπέναντι τοῦ παραθύρου μου γωνίαν μὲ βραδύ-
τητα ἀπελπιστικὴν. Ἐκύτταξα ὀπισθὲν τῆς καὶ
εἶδα τὴν Ἰναρίμην. Εἶχεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς
πελερίναν καστανὴν δεμένην εἰς τὸν λαϊμόν τῆς
μὲ δεσίματα κόκκινα. Κουκούλα κόκκινη ἐσκέ-
παζε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἡ ταχύτης
τῆς πορείας εἶχε κοκκινίσῃ τὰς παρείας τῆς.

Ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐκύτ-
ταξε τὸν πατέρα τῆς μὲ βλέμμα ἐκράζον ἀπο-
ρίαν. Ἐνεύσεν ἐκείνος καθησυχαστικῶς, τῆς εἶπε
νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου
μὲ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἐκαμα ἔν βῆμα ἐκ τοῦ κρυφῶνός μου. Ἡ
στιγμὴ ἦτο τόσον ἐπίσημος, τόσον συγκινητικὴ,
ὥστε οὔτε μου ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ὀμιλήσω. Ἐστά-
θην ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς καὶ τὴν ἐβλεπα, καθὼς ποτὲ
μου δὲν εἶδα γυναῖκα καὶ ἔπειτα εἶπα μόνον:
Ἰναρίμη!

Ἐτεῖνα πρὸς αὐτὴν τὰς δύο χεῖρας. Ἐστράφη
καί, χωρὶς νὰ κινηθῇ, μὲ παρετήρησε. Οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς μου ἐφάνησαν καὶ πάλιν ὡς ὀφθαλμοὶ
πλημμυρισμένοι ἀπὸ φῶς ἦσαν διαυγεῖς ὡς ἡ
ψυχὴ τῆς καὶ ἐδέσμευον τοὺς ἰδικούς μου εἰς πρό-
θυμον δουλείαν.

— Ἰναρίμη, ἐψιθύρισα ἐκ δευτέρου.

Αἱ χεῖρές μας ἠνώθησαν μόναι τῶν, ἐνῶ ἀντι-
κρῦζοντο τὰ βλέμματά μας.

— Δὲν μοῦ ὀμιλήσες, Ἰναρίμη.

— Ποῖος εἴσθε, ἠρώτησεν ἀφελῶς.

— Δὲν σοῦ τὸ λέγει ἡ καρδιά σου, Ἰναρίμη;

Εἰς τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν τῆς ἐπέρασε κατὶ
ὡς νέφος φόβου. Ἀπέσυρε διὰ μιᾶς τὰς χεῖράς
τῆς ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἔμειναν στῖλωμένοι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὥσῃ
νὰ ἐξήτει εἰς τὸ βάθος τῶν τὴν λύσιν τῆς ἀπο-
ρίας τῆς.

— ὦ, φοβοῦμαι, ἐψιθύρισε καὶ ἐπεχύθη εἰς τὸ
πρόσωπόν τῆς ἀνέκφραστος ἀδημονία.

— Ὅχι ἐμένα, Ἰναρίμη, ὄχι ἐμένα, εἶπα πε-
ριπαθὴς πλησιάσας πρὸς αὐτήν.

Προτοῦ σκεφθῶμεν κ' ἐκεῖνη κ' ἐγὼ ν' ἀντι-
σταθῶμεν εἰς τὴν μυστηριώδη ἀκαταμάχητον
δύναμιν ἡ ὁποία μᾶς εἴλκεν ἀμοιβαίως, ἡ Ἰνα-
ρίμη ἦτο εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὰ χεῖλη μας
ἠνώθησαν.»

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΕΞ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΠΕΝΑΝ

Τὰ κατωτέρω δύο τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύ-
τερον εἶνε ἡ γνωστὴ ἀφιέρωσις ἡ προτασσομένη τοῦ
«Βίου τοῦ Ἰησοῦ», μετεφρασμένον ἐκ πλουσίας συλ-
λογῆς χωρίων ἀπεσπασμένων ἐκ τῶν ποικίλων συγγρα-
φῶν τοῦ Πενάν, τὰ ὁποία πρὸ τίνος ἐδημοσίευσεν γαλ-
λικὸν τι σῦλλον. Νομίζομεν ὅτι μόνον ἡ γλώσσα τῆς
ποιήσεως δύναται νὰ ἀποδώσῃ σικάν τινα τῆς ἀρρήτου
αὐτῶν χάριτος.

Ἡ πεταλοῦδα

Γιατὶ ἓνα πρᾶγμα εἶνε προσωρινόν, δὲ μπορεῖς
νὰ εἰπῇς πῶς εἶνε μάταιον. Ὅλα εἶνε προσωρινά,
μὰ καμμὶὰ φορὰ τὰ προσωρινὰ εἶνε θεῖα. Κύτταξε
τὴν πεταλοῦδα· καλὰ καλὰ δὲν εἶνε ζωντανὸ
ζεχωριστό, ὅσον εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι ζωντανοὶ
τοῦ λουλούδισμα. Ἡ πεταλοῦδα εἶν' ἓνας καιρὸς
τοῦ σκουληκινοῦ, καθὼς τὸ ἄνθος εἶνε μὴ διαβα-
τικὴ στιγμὴ τοῦ φουτοῦ. Ἀχαρο πλάσμα, ἐκεῖ
ποῦ φαίνεται, κὶ ἄψυχο καὶ ἀνόητο καὶ κατα-
δικασμένο, θαρρεῖς, νὰ ζῇ μέσα ἔς τὴ φύσιν μὲ μὴ
θαμπή, μίαν ἀσχημὴ ζωή, ἐξάρνα ζυπνάει. Τὸ
βαρὺ καὶ γλυστερό ἔντομο γίνεται φτερωτόν, αἰ-
θέριο· ἡ ζωὴ του ὅλη ἀερίνη· κομμάτι τῆς γῆς,
προστυχοζυμωμένο, γίνεται μουσαφίρης τοῦ ἀέρα
καὶ παιδί τῆς ἡμέρας. Ποιὸς ἔκαμε αὐτὸ τὸ
θαῦμα; Ἡ ἀγάπη.

Ἡ πεταλοῦδα εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἀγάπης. Μὴ παραξενεύεσθαι πᾶς γιατί ζαπλώνει ἔτσι τὰ ρτεράκια της, γιατί χαϊδεύει κάθε λουλουδί, γιατί κυνηγάει ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν περίχαρο πόθο του. Ὅλα εἶνε χρυσὰ ἔς τὰ μάτια του, ὅλα τὰ βλέπει νὰ κολυμποῦν μέσα ἔς τὴν καταπόρφυρην ἐκείνην ἀτμοσφαῖρα πού ὅλα τὰ κάνει ὡμορφα. Εὐτυχισμένη! Ἀνθίζει ἔς τὴν ὥρα της, πετάει μακριὰ τὸ βαρὺ τῆς λάσπης φόρεμα, μεθάει, γιὰ λίγο χαίρεται τὴν πλέον οὐράνια ζωὴ, κ' ἔπειτα πεθαίνει. Δὲν ἀνθίζει παρὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ. Εὐθὺς πού χορτάσῃ τὴ δίψα της, εὐθὺς πού πιῇ ξέχειλο τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς, μαραίνεται. Εὐτυχισμένη! Γι' αὐτὴν ἀγάπη θὰ εἰπῇ ζωὴ. Ἀγάπησε; πέθανε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔς αὐτὸ τὸν ὀλίγο καιρὸ τὸ πλασματάκι αὐτὸ νοιώθει μέσα του συμμαζεμένην περισσιαν ἡδονή, κ' ἡ διαβατάρικη ζωὴ του εἶνε ἀνώτερη κ' ἀπὸ κείνη τῶν πλέον δυνατῶν πλασμάτων, κ' ἀξίζει πολὺ ἀκριβώτερον ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν περισσότερων ἀνθρώπων. Σύντομη καὶ λαμπερὴ ἀστραπή, λουλουδίμιαν ἡμέρας, χαρὰ ἔς ἐσένα, πολυαγαπημένη τοῦ Θεοῦ, ἔς ἐσένα πού γιὰ λίγες ὥρες ἡ ζωὴ σου σφιγχοκλείεται ἔς τὲς τρεῖς αὐτὲς στιγμὲς τὲς θεῖες: ν' ἀνθίζης, ν' ἀγαπᾷς, νὰ πεθαίνης!

Στὴν ἀγνὴ ψυχὴ τῆς ἀδεοφῆς μου.

Θυμᾶσαι, ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ πού ἀναπαύεσαι, πῶς ἐπερνούσαμε ἔς τὸ Γαζὶρ τὲς μακρὲς ἡμέρες; Μόνος μ' ἐσένα, ἔγραφα τὰ φύλλα ἐτοῦτα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τοὺς τόπους πού εἶχαμεν ἰδῆ μαζί. Ἀμίλητη ἔς τὸ πλευρό μου διάβαζες κάθε φύλλο καί, φρεσκογραμμένο, τ' ἀντίγραφες, ἐνῶ ἡ θάλασσα, τὰ χωριά, τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά, ξεδιπλώνονταν ἔς τὰ πόδια μας. Ὅταν τὸ φῶς πού ἀποκαρῶνει ἄφρινε τὸν τόπο ἔς τὸν ἀμέτρητο κόσμον τῶν ἀστρῶν, τὰ ἐξυπνα καὶ λεπτὰ ἐρωτήματά σου καὶ οἱ συνετές σου ἀπορίαι, μοῦ ξαναθύμιζαν τὸ ὑψηλὸ ἀντικείμενον τῶν ταιριασμένων στοχασμῶν μας. Μοῦ εἶπες μιὰ μέρα πῶς τ' ἀγαποῦσες τὸ βιβλίον αὐτό. Πρῶτα γιατί ἔγινε μαζί σου, κ' ὕστερα γιατί ἦταν σύμφωνα με τὴν καρδιά σου. Ἄν καμμιά φορὰ ἐροδόσουν γι' αὐτὸ τὴ στενὴ κρίσι τῶν ἐλαφρόμυαλων, πάντα ἐπίστευες πῶς ὡς τὸ τέλος θὰ τ' ἀγαποῦσαν ἐκεῖνοι πού νοιώθουν ἀληθινὴ θρησκεία μέσα τους. Ἐκεῖ πού μελετούσαμε γλυκὰ γλυκὰ, ὁ θάνατος μᾶς ἐγγίξει καὶ τοὺς δυὸ μετὰ τὰ φτερά του· μαζί μᾶς ἄδραξε τῆς θέρμης ὁ ὕπνος, ἀλλὰ ξύπνησα μόνος. Τώρα κοιμᾶσαι ἔς τοῦ Ἀδωνι τὴ γῆ, κοντὰ ἔς τὴν ἄγια Βύβλο, ἔς τὰ ἱερὰ νερά ἐκεῖ πού πῆγαιναν κ' ἐσμιγαν τὰ δάκρυά τους οἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων μυστηρίων. Σ' ἐμένα πού ἀγαποῦσες, καλὲ ἀγγελε, φανέρωσέ μου κάθε ἀλήθεια πού νικάει τὸ θάνατον, δὲν ἀφίνει νὰ τὸν τρέμουμε, καὶ τὸν κἀναι σχεδὸν ἀγαπητό.

Κ. Π.

ΔΕΣΜΙΣ ΙΩΝ

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, περίλυπος ὡς ἐκ τοῦ καρδιακοῦ νοσήματος τὸ ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν καταβιβρώσκει, ὁ Παῦλος Τερνακεῖνε ἠναγκασμένος νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πᾶσαν συγκίνησιν. Σχεδὸν δὲν ἐξέρχεται ποτὲ τῆς οἰκίας του.

Εἰκοσιπενταετὴς μόλις, διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ ὑπηρετοῦμενος ὑπὸ τινος γράκας καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου του Ἀρμάνδου Σονιέρ, ὅστις μισῶν καὶ αὐτὸς τὸν κόσμον, μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς παρηγορεῖ τὸν δύσμοιρον καὶ ἀτυχῆ σύντροφον τῆς νεότητός του.

Ὁ Παῦλος Τερνακ ἀγαπᾷ μανιωδῶς τὸ θεάτρον, ἀλλ' ἡ ἀσθένειά του δὲν τῷ ἐπιτρέπει ἤδη νὰ μεταβαίνῃ εἰμὴ σπανιώτατα.

Ἐσπέραν τινὰ μεταβάς εἰς τὸ θεάτρον εἶδεν ὥραιαν ἡθοποιὸν καὶ μετὰ πάθους τὴν ἡγάπησεν.

Ἡ Λευκὴ Λανβέλ—οὕτως ὀνομάζεται—φθάνουσα ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν λαμβάνει μικράν τινα δεσμίδα Ἰων καὶ ἐν ἐπισκεπτήριον ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένη μία μόνη λέξις: Ἄγνωστος.

—Διατί δὲν ἀποκαλύπτεσαι; τῷ λέγει ὁ Ἀρμάνδος.

—Καὶ διατί νὰ ἀποκαλυφθῶ; Ἀξιεράστος, ὥραια, ἐπιθυμητὴ ὡς εἶνε ἐκείνη, δὲν εἰμυροεῖ παρὰ νὰ γελάσῃ μετὰ ἀσθενῆ καὶ δειλὸν ἐραστήν. Τὰ ἴα μου τὴν εὐχαριστοῦν, τοῦτο μοῦ ἀρκεῖ, θὰ μείνω ἄγνωστος.

*

Ἐπὶ τινα καιρὸν ἡ ἡθοποιὸς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀνθοδέσμης, τὴν ὅποιαν ἀνελλιπῶς ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐλάμβανεν.

—Ἰδοὺ τὸ δῶρον τοῦ ἀγνώστου μου!—ἔλεγε γελῶσα ἐμπαικτικῶς, ὅποταν μάλιστα ἦτο εὐδιάθετος.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ταπεινὸς ἀγγελιαφόρος τοῦ ἔρωτος, δυσμοῖρου καὶ ἀτυχοῦς ἔρωτος, ἤρχισε νὰ τῇ προξενῇ ἐντύπωσιν.

—Πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπίμονος αὕτη σταθερότης τοῦ ἀγνώστου; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φοβῆται ἐκάστην ἐσπέραν μήπως δὲν εὕρῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρον τὴν δεσμίδα τῶν Ἰων.

Τώρα πλέον μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὰ εὐδῶδη ἄνθη, πολυτιμότερα καὶ ἀγαπητότερα τῶν πλουσιῶν καὶ πολυτελῶν ἀνθοδεσμῶν, ἃς ἐλάμβανεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν λατρευτῶν καὶ θαυμαστῶν της.

*

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσμίς τῶν Ἰων δὲν ἦτο εἰς τὸ σύνθητες μέρος. Ἡ Λευκὴ Λανβέλ προησθάνθη συμφορὰν τινα... ἀντὶ δὲ τῆς ἀνθοδέσμης εὕρε